

Arrest

nr. 219 826 van 15 april 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. GYSELEN, die *loco* advocaat G. KLAPWIJK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Mazar-i-Sharif (provincie Balkh). Uw ouders, uw broer en uw zus wonen hier nog steeds.

U werkte in een garage waar u als mecaniciens instond voor de herstellingen van auto's. Uw werkgever had een contract met het politiedepartement van Mazar-i-Sharif, waardoor alleen overheidsauto's in de garage werden hersteld. Op een dag kwam de auto van Haji F. (...), een berucht persoon die werkt voor de overheid, binnen voor herstelling. Per ongeluk liet u een vlam ontstaan waardoor zijn auto vuur vatte en deels werd vernield. Uw werkgever was boos op u.

De volgende dag kwam Haji F. (...) in eigenste persoon de auto inspecteren. Hij zei tegen uw werkgever dat hij zijn auto terug wou in de oorspronkelijke staat. Uw werkgever zei u dat u het geld moest

ophoesten, ofwel zou hij u overleveren aan Haji F. (...). De dag daarop ging u niet werken. Uw werkgever contacteerde u, vroeg waar u was en zei dat hij u zou overdragen aan Haji F. (...).

De dag nadien ging u nog steeds niet werken, waarop uw werkgever u thuis kwam opzoeken. Uw moeder deed open en zei hem dat u er niet was. Eens hij weg was, vluchtte u naar uw neef bij wie u onderdook. Uw werkgever bleef tijdens uw verblijf bij uw neef naar uw huis komen. Op een keer kwam hij zelfs met de politie, wat hem het recht verschafte om uw huis te doorzoeken. Gezien u niet kon betalen voor de herstelling van de auto, besloot u het land te ontvluchten. Nadat u tien nachten bij uw neef was ondergedoken, verliet u Afghanistan en reisde u via Iran, Turkije, Griekenland, een voor u onbekend land, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar u aankwam op 5 november 2015. U vroeg asiel aan op 16 november 2015.

Na uw gehoor bij de DVZ kwam u te weten dat uw broer werd gearresteerd. Nadat ze hem vragen stelden over uw locatie, werd hij na twintig dagen weer vrijgelaten. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u een gevangenisstraf vreest.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, kopieën van de taskara's van uw ouders en een klachtbrief.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Het Commissariaat-Generaal (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten. Vooreerst dient te worden gewezen op de weinige coherente verklaringen die u aflegt, waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig ondergraven wordt. Zo wordt u gevraagd wanneer uw broer dan wel in de gevangenis zou hebben gezeten, en antwoordt u dat de maand u onbekend is maar dat het in het jaar 2015 was (CGVS, p.9). Gevraagd of het dan voor of na uw gehoor bij de DVZ was, dat plaatsvond op 17 februari 2016, wijzigt u plots uw verklaringen en stelt u dat uw broer werd gearresteerd in februari 2016 (CGVS, p.9). Het lijkt er sterk op dat u uw verklaringen wijzigt omdat u beseft dat u geen melding maakte van deze zogezegde opsluiting bij de DVZ. U verklaart vervolgens dat u dit nieuws vernam op de dag van uw gehoor bij de DVZ (CGVS, p.9 & 10), wat wel zeer toevallig is. Dit alles doet twifelen aan de geloofwaardigheid van deze beweerde opsluiting, te meer omdat een opsluiting van uw broer weinig logisch is. Gezien u verklaart aan het begin van de zevende maand van 1394 (=einde september 2015) Afghanistan te hebben verlaten (CGVS, p.11), is het opmerkelijk dat men dan vijf maanden zou wachten om uw broer te arresteren om informatie over uw verblijfplaats te bekomen. Bovendien verklaart u dat ze hem na twintig dagen zomaar lieten gaan, omdat hij niet wou vertellen waar u was (CGVS, p.10). Men kan nochtans een daadkrachtiger optreden verwachten, indien ze u werkelijk willen vinden. Bovendien maakt u heden, alweer zeer geruime tijd na de beweerde detentie van uw broer, geen melding van andere problemen die uw familie sindsdien met Haji F. (...) of met de Afghaanse autoriteiten zou hebben gekend.

Ook wat andere aspecten van uw relaas betreft, legt u weinig coherente en onlogische verklaringen af. U verklaart dat uw broer naar allerlei instanties trok, dit om uw onschuld aan te tonen (CGVS, p.11). Gevraagd of dit dan voor of na zijn opsluiting zou zijn geweest, verklaart u dat hij nog één departement moest aandoen, maar dat hij dan werd opgepakt (CGVS, p.15). U verklaart verder, dat hij na zijn vrijlating geen ander departement meer aandeed (CGVS, p.15). Het document dat u neerlegt, zou een verzameling zijn van de verklaringen van alle departementen waar uw broer langsging. Het is dan ook zeer markant dat de eerste keer dat dit document aan een departement werd 'voorgelegd', volgens dit document op de 16de van de zesde maand van 1395 is (CGVS, p.16). Dit komt namelijk overeen met 6 september 2016, oftewel zeven maanden nadat u beweert dat uw broer zou zijn opgesloten geweest. U lijkt ook te beseffen dat dit niet kan kloppen. U wijzigt opnieuw uw verklaringen, door te stellen dat uw broer na zijn beweerde opsluiting verklaringen voor dit document ging verzamelen (CGVS, p.16). Dat u uw verklaringen telkens met het grootste gemak aanpast, is nefast voor uw geloofwaardigheid.

De inhoud van dit document doet verder de wenkbrauwen fronsen. Niet in het minst omdat de problemen die worden aangekaart in de 'ik-vorm' blijken te zijn geschreven (CGVS, p.15 & 16). Hoewel u aanvankelijk nog verklaarde tien dagen in het huis van uw neef te hebben verbleven en niet naar de overheid te zijn gestapt (CGVS, p.15), verklaart u nadien dat u zelf de brief had laten opstellen bij het Ministerie van Onderwijs en pas nadien onderdook bij uw neef (CGVS, p.17). Naast het feit dat u zichzelf tegenspreekt, is het bevreemdend dat u zich tot een overheidsinstantie zou hebben gewend hoewel u verklaart een vrees te hebben voor de overheid. Bovendien strookt deze nieuwe verklaring niet met uw eerder opgegeven verklaringen in verband met het tijdstip van uw vertrek. U verklaart Afghanistan te hebben verlaten aan het begin van de zevende maand van 1394 (=einde september 2015) en op de DVZ verklaarde u dat dit op 6 oktober 2015 was (verklaring DVZ, vraag 31). In de brief wordt nochtans melding gemaakt van een incident dat zou hebben plaatsgevonden op 14 mizan 1394 (=6 oktober 2015) (CGVS, p.15 & 16). Dat u aldus na het incident tien dagen zou zijn ondergedoken,

strookt niet met de verklaringen die u aflegt in verband met het tijdstip van uw vertrek uit Afghanistan. Bovendien verklaarde u bij de DVZ dat u door uw werkgever werd bedreigd zo'n twintig dagen voor uw vlucht uit Afghanistan (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw verklaringen bij het CGVS verklaart u echter dat het bewuste incident met de auto plaatsvond, en dat u tien nachten later het land verliet (CGVS, p.11). Dat u bij DVZ niets zei over een tijdsbestek van twintig dagen, zoals u nu verklaart (CGVS, p.11), is weinig aannemelijk. Immers, de vragenlijst werd voor u herlezen en u tekende deze voor akkoord. Dergelijke tegenstrijdigheden lijken dan ook te bevestigen dat u zich baseert op een frauduleus asielrelaas.

Verder is het opvallend dat in de brief staat genoteerd dat u 'enkele keren met de dood werd bedreigd door onbekende mensen' (CGVS, p.16). U maakt namelijk zelf geen melding van doodsb bedreigingen maar eerder van mensen die u aanmaanden om de vernielde auto terug te betalen. U verklaart ook expliciet een verblijf in de gevangenis te vrezen maar maakt op geen enkel moment een vrees voor uw leven kenbaar (CGVS, p.13). U maakt in deze brief evenmin melding van wie uw belagers waren, maar houdt het op 'onbekende mensen'. U noemt op het CGVS nochtans wel mensen die het op uw geld zouden hebben gemunt. U heeft het over uw werkgever en Haji F. (...). Tijdens uw gehoor bij de DVZ maakte u bovendien nog geen melding van Haji F. (...). Dit is allemaal markant, gezien u verklaart dat hij de eigenaar was van de auto die u zou vernield hebben alsook de spilfiguur in uw asielrelaas. Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat ze bij de DVZ niet vroegen van wie de auto was (CGVS, p.14). Dit is niet correct. U verklaarde bij de DVZ dat de auto eigendom zou zijn geweest van de overheid (verklaring DVZ, vraag 3.5). Daarop vroeg men u wie u daarmee bedoelde, waarna u herhaalde dat de auto van de overheid was (verklaring DVZ, vraag 3.5). Dat u toen geen naam noemde, toont veeleer aan dat u naderhand nog het een en ander aan uw verzonden relaas heeft toegevoegd.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara en de kopieën van de taskara's van uw ouders bevestigen uw en hun identiteit, die in deze beslissing niet worden betwist. Wat betreft de klachtbrief, dient te worden opgemerkt dat in deze beslissing reeds twijfels werden geuit bij de authenticiteit van dit document. Bovendien kan dergelijk document uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk document bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele

bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn "non-conflict related". Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile"doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, b) en c), 48/5, § 3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt inzake de weigering van de vluchtelingenstatus dat ten onrechte wordt geoordeeld dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn, dat op grond van het gehoorverslag zijn verklaringen minstens aannemelijk voorkomen en dat de vermeende tegenstrijdigheden die verweerder opwerpt niet de essentie van het relaas uitmaken.

Tevens wijst verzoeker in deze op het tijdsverloop sedert de gebeurtenissen en tussen het gehoor bij de DVZ en het gehoor bij het CGVS.

Verder geeft verzoeker aan dat het gehoor bij de DVZ aan het einde aan hem niet werd voorgelezen. Hoewel dit als stereotype formulering wordt weergegeven in de verklaring van de DVZ, komt het volgens verzoeker vaak genoeg voor dat deze lezing niet plaatsvindt.

Verzoeker wijst inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus erop dat het belangrijk is om recente informatie aan te wenden. Hij meent dat verweerder naliet deze oefening te doen. Niets in de bestreden beslissing of de genoemde rapporten laat toe aan te nemen dat de situatie sedertdien niet is gewijzigd.

Verzoeker is van mening dat de situatie in veel delen van Afghanistan, waaronder zijn eigen regio, nog volatiel is. Hij behoudt zich het recht voor om in de loop van de beroepsprocedure verdere informatie aan te brengen omtrent het risico voor mensen in Mazar-e-Sharif.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige, duidelijke en gedetailleerde wijze uiteengezet waarom aan verzoekers voorgehouden asielmotieven en vrees voor vervolging niet het minste geloof kan worden gehecht. Daarbij wordt meer bepaald vastgesteld dat (i) verzoeker bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen aflegde over de beweerdde opsluiting van zijn broer, zijn verklaringen daarbij eenvoudigweg aanpaste omdat hij leek te beseffen dat hij deze opsluiting bij de DVZ onvermeld liet en hoe dan ook onlogische verklaringen aflegde over de opsluiting van zijn broer; (ii) verzoeker, hoewel sedertdien veel tijd verstreek, geen melding maakte van andere of nieuwe problemen voor zijn familieleden; (iii) verzoeker opnieuw tegenstrijdige verklaringen aflegde en zijn verklaringen aanpaste wanneer hij werd ondervraagd over de stappen die zijn broer nam om zijn onschuld aan te tonen; (iv) de inhoud van het document dat hij ter staving neerlegde daarenboven bevreemdend is, deze inhoud niet kan worden gerijmd met verzoekers verklaringen en verzoeker zich ook in dit kader meermaals tegensprak; (v) verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over de tijdspanne tussen de bedreigingen en zijn vertrek uit zijn land; (vi) verzoeker, hoewel dit in de neergelegde brief vermeld wordt, geen gewag maakte van doodsb bedreigingen of een vrees voor zijn leven; (vii) verzoeker bij de DVZ, ondanks dat hiernaar gevraagd werd, de eigenaar van de wagen en voornaamste actor van zijn vervolging, Haji F., onvermeld liet, hetgeen doet vermoeden dat hij naderhand het één en het ander toevoegde aan zijn verzonden relaas; (viii) de neergelegde documenten de gedane vaststellingen niet kunnen ontkrachten.

De motieven die inzake het voorgaande in de bestreden beslissing zijn opgenomen, vinden steun in het dossier en zijn pertinent en terecht. Verzoeker slaagt er niet in om aan deze motieven afbreuk te doen.

Dat de gedane vaststellingen geen betrekking zouden hebben op de essentie van zijn relaas, mist kennelijk feitelijke grondslag. Deze hebben immers weldegelijk en stuk voor stuk betrekking op cruciale elementen en raken bijgevolg de kern van dit relaas.

Het tijdsverloop sedert de feiten en tussen de verschillende gehoren kan de gedane vaststellingen verder niet verklaren. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn

leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Dat zijn verklaringen bij de DVZ aan hem niet zouden zijn voorgelezen, vormt verder een blote en ongefundeerde bewering vanwege verzoeker. Uit de vragenlijst en de verklaring van de DVZ blijkt immers dat verzoekers verklaringen aldaar weldegelijk en in het Dari werden voorgelezen. Bovendien ondertekende verzoeker zijn verklaringen daarbij vervolgens uitdrukkelijk voor akkoord, waarmee hij aangaf dat deze juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Eveneens dient overigens te worden vastgesteld dat verzoeker een kopie van de vragenlijst ontving en hierover geen opmerkingen formuleerde bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS. Hoe dan ook kan verzoeker met de voormelde, algemene bewering geheel niet volstaan om aan te tonen dat of welke van zijn verklaringen bij de DVZ niet of foutief zouden zijn genoteerd en om afbreuk te doen aan de veelheid aan concrete, voormelde, in de bestreden beslissing opgenomen motieven.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op grond van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier verder met recht gemotiveerd:

"Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Balkh province van 28 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Het gros van de incidenten die er plaatsvinden zijn "non-conflict related". Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile"doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie blijkt bovendien een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere noordelijke en noordoostelijke provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker slaagt er geheel niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Inhoudelijk laat hij zowel deze motieven als de informatie waarop deze schragen namelijk volledig ongemoeid. Waar verzoeker wel benadrukt dat er rekening moet worden gehouden met de actuele situatie en met de meest recente

informatie, dient verder te worden vastgesteld dat hij dergelijke informatie zelf niet bijbrengt. Aldus toont verzoeker op generlei wijze aan dat de situatie in zijn land en regio van herkomst sedert het nemen van de bestreden beslissing en het opstellen van de informatie waarop deze beslissing is gestoeld dermate zou zijn gewijzigd dat deze zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.5. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT